

Vuurwerk

Vuurwerk

Deel 5 uit de heksenserie

M.K. Peta

Schrijver: M.K. Peta
Coverontwerp: Ineke Heijster
ISBN: 9789402194548
© M.K. Peta (Margreet Keijzer) 2018

Vluchten via het dak

Timothy had van alles geprobeerd, maar er zat een stevige plank voor de uitgang. *Roepen?* Het zou kunnen, maar daarmee haalde hij zich misschien nog meer ellende op zijn hals.

Dat was Georgie niet... Dat was die parasiet. Zou Georgie wel weten dat ze mij hier heeft opgesloten? Volgens mij niet. Ze weet 's nachts ook niet wat ze doet. En nu...?

Misschien kan ik via het kleine platte dak en de boom naar beneden. Ik moet wel iets warmes opscharrelen als ik via de besneeuwde takken naar beneden wil gaan. Hier boven op het huis maakt de wind het nog kouder dan het al is. Op de zolderkamer liggen wel oude kleren, ik heb genoeg zien liggen de vorige keer.

Niet veel later stond Timothy op het kleine platte dak, hoog boven de grond. Daar was de overhangende tak.

Oei, wat een hoogte. De tak is niet zo dik als ik dacht en met dat extra gewicht van de sneeuw hoop ik dat hij me kan houden. Die takken moeten wel ijskoud zijn. Als ik me maar goed kan vasthouden.

Timothy gooide een doek over de tak heen en greep zo de tak vast.

Dat scheelt genoeg tegen de kou. Dat moet ook, anders verkleum ik zo dat ik geen gevoel meer in mijn handen heb en dan kan ik niet verder klimmen.

Nu moest hij de sprong wagen en zijn gewicht aan de tak toevertrouwen.

Niet naar beneden, maar vóór je kijken, hield hij zichzelf voor.

De koude wind joeg wat sneeuw op die zich hechtte op zijn wangen.

Hij besloot, *Nu!*

Hoofdstuk 1: Ems

Enkele dagen eerder:

Ik moet hem lokken, dat kleine mannetje! Het zilvervisje dat over het zolderraam liep keek naar beneden. Die kan ik gebruiken voor mijn vlucht! Elfen zijn nieuwsgierige wezens en deze heeft alle keren dat ik zijn aandacht probeer te trekken naar het zolderraam gekeken. Ik heb zijn aandacht dus al. Mooi, mooi, mooi!

Het was geen gewoon zilvervisje meer dat vanachter het zolderraam alles in de tuin in de gaten hield. Dit kleine en kwetsbare diertje was door Ems, een ruimteparasiet, overgenomen. Ems, was heer en meester over dit kleine lichaam. Hij kon alle functies overnemen, waar het dier moest lopen en wat het ging doen. En was hij dit dier zat dan liet hij het langs een ander levend wezen lopen en in een flits verliet hij dan dit lichaam en kon hij verder gaan in het andere. Het was dan even wennen, maar hij was er behendig in geworden. En al die verschillende soorten communicatie, hij vond het zeer interessant.

Maar nu was het tijd om te vertrekken. Er zat iets in de lucht, hij kon het niet omschrijven, maar de drang om hier weg te komen was de laatste tijd groot.

Het spinnenweb dat voor het vuile zolderraam hing had Ems zo gemanipuleerd dat het net de vorm van een mens had die door het raam keek. Als je gewoon naar boven keek, viel het nauwelijks op, maar als Ems het web liet trillen, dan was het effect van een schim van

een mens compleet. En daarmee hoopte hij iemand te lokken. Iemand die hij onlangs had ontdekt en die wel heel geschikt leek.

Hij heeft weer gekeken. En die jongeman die hier nu ook al maanden woont gaat vertrekken. Mooi, mooi, mooi! Weer een hindernis minder. Zou hij al nieuwsgierig genoeg zijn, die elf? Meer kan ik niet doen om hem naar deze zolderkamer te lokken. Hij moet nu hierheen komen, en dan, dan kan ik hier weg en naar dat meisje toe. Dat meisje is mijn slachtoffer. Haar moet ik hebben, en de elf, ach, hij is slechts het middel om bij haar te komen.

Mijn avontuur

Toen Djim de besneeuwde weg op reed liep Georgie terug naar het huis. Ze zag dat de elf Timothy nog even treuzelde, ze liet de keukendeur voor hem op een kier.

Timothy verborg zich achter een struik om ongezien naar de gevel te kijken. Zijn ogen zochten het zolderraam waar hij net weer iets zag bewegen. *Ik weet het zeker, er stond iets of iemand voor het raam. Maar wie kan dat zijn? De bewoners komen nooit op de zolder. Misschien kan ik morgen eens een kijkje nemen als ook Georgie weg is. Wie weet beleef ik wel een avontuur en kan ik ze daar later over vertellen.*

Maar er was niets meer dat bewoog.

“Was er nog iets?” vroeg Georgie die de deur sloot toen hij binnen kwam.

“Ja, even kijken. Maar er was niets.” Hij hield het verder voor zich.

Georgie had medelijden met de kleine man. Djim en ik gaan de kerst vieren bij onze ouders, en Timothy moet hier blijven. Hoe kan ik hem afleiden? Kijk hem daar nou staan met zijn kin op zijn borst.

Maar Georgie hoefde helemaal geen medelijden te hebben. Timothy kon stiekem niet wachten tot ook zij vertrok.

Morgen kan ik naar de zolder. Ik ben benieuwd wie daar woont. Ik heb Djim en Georgie en ook de oude taarten nooit over een extra bewoner gehoord. Het is mijn geheim en als ik straks alleen ben ga ik het onderzoeken als een detective.

“Hé, Timothy!” zei Georgie opgewekt. “Ik laat mijn cassetterecorder hier. Je mag er best mee luisteren, mijn cassettes liggen op de plank.”

Timothy hoorde haar en toen bedacht hij. *Misschien kan ik het gebruiken bij mijn zoektocht.*

“Georgie, je kunt toch ook zelf iets op de bandjes zetten?”

Georgie zag dat hij wat opleefde.

“Ja, je kunt zelf iets zingen of vertellen en dat opnemen. Weet je hoe dat moet?”

Ze besteedde veel aandacht aan de uitleg over het toestel. Muziekcassettes wilde hij niet lenen, maar een leeg bandje wel. Ze gaf hem de cassettespeler, de koptelefoon en wat extra batterijen. Ze zag dat het uitlenen een schot in de roos was. Gelukkig, dan heeft hij wat afleiding hier tussen alle bejaarde heksen.

“Wow, Georgie. Ik vind het echt geweldig dat ik dit mag lenen. Hoe lang blijf je ook al weer weg?”

“Eruit, deugniet! Je weet best dat ik vijf dagen weg ben. En dan wil ik hem weer terug! En het liefste heel!”

Timothy stopte alles in zijn eeuwige rugzak en met een grijns om zijn lippen stond hij bij de deur.

“Dank je wel, Georgie. Je bent lief.”

Georgie greep een kussen van haar bed en gooide die in de richting van de deur.

Een geheime doorgang?

Timothy had Georgie samen met een paar van de oude dames uitgezwaaid. Toen de dames het huis ingingen bleef hij nog even staan. Natuurlijk ging zijn blik weer naar het zolderraam en weer was het de schim die naar hem leek te kijken.

Hij daagt me uit, hij wil gewoon gevonden worden! Ah, hij is weer weg. Hij wilde het rusthuis weer in gaan. "Verdorie!" mopperde hij hardgrondig. "De keukendeur is dicht!" Handig met die deurklinken op te grote hoogte. Echt niet!

De elf tikte op de deur. Blijkbaar hoorde niemand wat. Bijna alle ouwe taarten zijn doof! Ik moet naar een raam. Pff, nu de jongens er niet zijn moeten we iets anders bedenken. Ik kan toch niet elke keer voor een dichte deur staan!

"Waarom klopt je dan niet op de deur," vroeg de heks die hem vanuit het raam zag.

"Dat heb ik ook wel gedaan, maar dat helpt niet," zuchtte Timothy.

"Wat zeg je, je moet niet zo fluisteren," zei de heks en hield haar hand achter haar oorschelp.

Timothy draaide met zijn ogen. Dit had zo geen zin. Hij knikte en liep verder. *Ik moet ergens een doorgang maken waar ik altijd, dag en nacht, door kan.*

Een van de huiskatten slofte langs. Hij keek niet op of om en liep rustig voor hem uit de trap op. Op de overloop verdween hij onder de linnenkast.

Oké, op naar de zolder, het avontuur kan beginnen.

Toen hij vanaf de traptree onder de kast kon kijken zag Timothy geen kat onder de kast liggen.

Waar is die gebleven? Alle deuren zijn dicht en hij ligt niet onder de kast. Er gebeuren hier allemaal dingen die ik nog nooit gezien heb. Boven een schim en hier een kat die verdwijnt.

Wat is dat..., ik hoor iets onder de kast, nee in de muur! Hoor, daar gaat het. Dat ga ik ook onderzoeken.

Timothy lag op zijn buik voor de kast toen daaronder een kat tevoorschijn kwam. Hij blies toen hij de elf zag liggen. Timothy schoof snel opzij om de kat voorbij te laten. *Hé, dat is de rooie, maar daarnet ging de grijze onder de kast! Wat gebeurt daar? Waar komt die vandaan?*

Timothy werd steeds nieuwsgieriger. *Er verdwijnt een kat en er verschijnt een kat. Waar is de een gebleven en waar komt de andere vandaan?*

Hij deed zijn rugzak af en schoof op zijn buik onder de kast. In het schemerdonker zag hij dat er een flink gat in de wand zat. Voorzichtig stak hij zijn hand in de opening. Hij had zijn arm er al tot aan de elleboog in voor hij tegen de achterwand aan kon tikken. *Een ruimte tussen de muren. Waar zal dat heen gaan? Wow, er gebeuren mooie dingen. Ik heb de avonturen voor het oprapen! Geheimen van het huis! Daar kunnen de logeerverhalen van Georgie en Djim vast niet tegenop.*

Timothy schoof weer terug. Zijn rugzak verborg heel veel handige dingen en wat lekkers natuurlijk. Hij pakte de zaklamp eruit, schoof weer onder de kast en scheen in de holle ruimte. Hij zag dat de ruimte niet breed was en allerlei latten maakten van het geheel een

gymnastische opgave om daar doorheen te gaan. Maar als die katten het konden dan ging een elf dat avontuur natuurlijk ook aan.

Hij pakte nu ook een bolletje touw, een zakmesje en een zakdoek uit de rugzak en stak die in zijn broekzak. *Oh, en de dropjes. Ik moet wel iets te eten meenemen. Je weet nooit waar je in een rusthuis met heksen terecht komt.* Tevreden over wat hij nu bij zich had trok hij de tas mee onder de kast, veilig en uit het zicht. Daarna wurmde hij zich door het gat de tussenruimte in die de wand en de buitenmuur van elkaar scheidde.

Zo hé, ik kan hier soms rechtop staan. Waar is die andere kat gebleven? Zou je ook een hoekje om kunnen gaan? Daar kom ik maar op één manier achter, kruipen!

Timothy verbaasde zich over het netwerk van gangetjes achter de muur. Zo ging hij schuin omhoog langs een balk en dan weer naar beneden. Een bocht om of zelfs klimmen langs latjes die wel een ladder leken te vormen. Opeens voelde de elf koude lucht, er moest hier een opening in de buurt zijn. Verderop voelde de lucht steeds kouder aan. Daar zag hij een streepje daglicht. En hier kon hij opeens een stap op het twintig centimeter lagere dak zetten. Hij bukte zich om onder de rand vandaan te komen en daar stond hij dan.

Wow, het is een stukje plat, tussendak. Kijk, daar op die richel ligt de grijze kat in de zon. Hé, daar komt een tak boven de dakrand uit. De kat keek even verstoord op naar de elf toen die naast hem op de richel klom. Foei, koud! Nou, hier boven op de richel waait het harder dan net daaronder. Daaronder zit je nog beschut. Die tak is mooi dik. Daar kan ik best op klimmen en dan via de boom naar beneden. Of naar boven als ik er in wil. Wel lastig dat er een laagje sneeuw op ligt. Toch maar eens kijken waar die boom staat. De elf boog steeds dieper naar voren.

Terwijl hij zich goed vasthield aan de tak zag hij dat dit de boom vlak bij de schuur was. Hij wist genoeg.

Zou ik ook op zolder kunnen komen via de gang in de muur? Ik kan het eens proberen.

Ga weg!

Timothy had tijdens het klauteren bij elke bocht een stukje touw vastgemaakt en begon nu aan de terugweg in het gangenstelsel. *Wat ga ik doen, terug naar de ingang of in een andere richting? Sprookjes lezen is toch handig. Kruimels achterlaten maakt het makkelijker om terug te komen. Stel je voor dat ik zou verdwalen in de muur. Niemand die weet dat ik hier zit.*

Op een kruispunt ging hij een nieuwe gang in. Hij sneed weer een stukje touw af. Hier kwam hij terecht op een plek waar hij weer kon klimmen. *Klimmen is goed! Ik wil naar de zolder. Daar: een puntje licht.*

Timothy gluurde door een gaatje in de wand. *De zolderoverloop.* Hij stak een vinger door het gaatje en probeerde of de wand hier stevig was. *Verdorie, zo kom ik niet echt op de zolder. Zou hier niet net zo'n doorgang zijn als onder de kast op de eerste verdieping?* Timothy ging verder en weer een bocht om. Hier was meer licht. *En als er licht is, dan is er ook een opening.*

Enthousiast klom hij door een nauwe opening. Hij keek om zich heen terwijl hij al het stof van zijn kleren af klopte. Er stonden koffers vol met oude kleren, een kast met scheef hangende deuren. Zelfs een mand met oude, half versleten hoeden. Alles wat hij zag lag dik onder het stof.

Kijk, oude heksenbezems! Wow, allemaal flesjes toverdrank. Ach, ze zijn leeg of beschimmeld.

Timothy duwde weer een spinnenweb weg. *Hier is heel erg lang niemand geweest. Het raam! Hé, als ik naar buiten kijk kan ik zien of dit de zolderkamer is waar ik die schim zag.*

Timothy trok een stoel naar het raam, de poten schoven het oude vloerkleed opzij. Er werden een paar woorden zichtbaar. De elf zag het niet, hij duwde door en klom op de stoel. Voor het glas zat een enorm spinnenweb dat de helft van het raam bestreek. Timothy streek het kleverige goedje weg. *Ja hoor, dit is het raam. Te gek. En waar is nu die schim? Wie is het en waar is het?*

Timothy liet zich van de stoel afglijden en zag opeens de woorden op de grond. GA WEG!

Wanneer is dat geschreven? Daarnet, toen ik voor het raam stond? Waar is de persoon die dit geschreven heeft?

De elf keek omhoog, omlaag, naar links en rechts. Vol verbazing zag hij overal de zelfde woorden staan. Het was ook in het behang gekrast. In een kofferdeksel en op een van de kastdeuren zag hij het nu ook staan. Hij stond stil voor de in het hout gekraste woorden.

Dit lijkt allemaal heel lang geleden geschreven. Door wie? Is dat van de schim of zijn hier ook andere mensen? Als het van de schim is, dan zit hij hier ook al lang, de woorden zitten vol stof, dus oud! Ik heb nog nooit iemand over de schim gehoord. Niemand praat over de zolder. Zijn ze vergeten wat er op zolder is? Ze vergeten sowieso heel veel, die ouwe taarten. Of weten de heksen misschien niet dat hier iemand zit? Is het ook een heks of een tovenaar en is die onzichtbaar nu ik hier ben? Wil de schim niet dat ik of iemand anders hier komt? Maar waarom niet, wat heeft hij te verbergen?

Timothy kreeg een idee. Hij ging op zoek naar iets om ook mee te schrijven.

Nee, natuurlijk niet. Geen pen of potlood, alles was gekrast. Dat zal ik dan ook moeten doen.

Hij staarde naar de vuile ramen en zag toen een mogelijkheid. Timothy verschoof de stoel en met een lap om zijn knuist tekende hij letters in het vuil van het raam, zo werden ze mooi duidelijk.

Dit moet wel opvallen, als dat het nog niet doet, dan weet ik het niet meer.

Vanaf de vloer bekeek hij zijn woorden. "Waar ben je?"

Hij schoof de stoel naar de deur en voelde aan de deurklink. De deur ging niet open. *Zou de sleutel aan de andere kant zitten? Straks maar eens op onderzoek gaan. Elke keer via de muur is een hele reis. Als het niet anders kan, prima, maar als er gewoon een sleutel is...*

Het zilvertisje keek tevreden toe. Hij zat op de wand boven het gat. *Mijn slachtoffer is waar hij moet zijn. En hij is inderdaad nieuwsgierig. Wat zal zijn volgende stap zijn? Nu moet ik hem raken zodat hij mij iets brengt wat van het meisje is...*

Hij kroop weg in een spleetje tussen het behang zodat de elf hem niet kon zien maar hij wel op het haar van de elf kon spugen als hij weer terug ging door de wand.

Het is wel een slim manneke, hij heeft de opening gevonden waardoorheen mijn vorige slachtoffer had willen ontsnappen. Door de wand, een mens door de wand die niet breder is dan een..., nou ja, dat weet ik natuurlijk niet. Ik kan er niet doorheen, die vervloekte spreuk en die kattenharen...!

Toverboeken

Timothy kwam terug op de overloop en trok zijn rugzak weer onder de kast vandaan. Aan het eind van de overloop lag de smalle trap naar de zolder verscholen achter een zwaar gordijn.

Op de bovenste overloop zag hij drie deuren en teleurgesteld zag hij direct dat er geen sleutels in de sloten zaten. *Zijn ze allemaal op slot? Verdorie, er staat helemaal geen krukje of zo om op te klimmen! Wacht, mijn riem!*

De elf trok de riem uit zijn broek en boog hem zo dat hij een lus kreeg. De lus haakte hij om de deurklink en trok dan de riem naar beneden. *Dicht! De volgende.*

Pas bij de derde deur ging het beter, deze kierde open. Timothy trok de deur verder open. *Een kast! Jammer.*

De kast stond vol met troep. Hij schoof wat opzij en trok wat klein spul op de overloop. Daarna klopte hij eens tegen het hout van de wanden. Bij de zijwand klonk het kloppen lichter.

Zou iemand het heel erg vinden als ik een plankje weghaal? Vast niet! Wie komt er nou op zolder? Al die ouwe taarten zitten liever bij de open haard dan op zo'n tochtige zolder. Maar dat 'Ga Weg!' daar moet ik wel rekening mee houden. Het gat dat ik ga maken moet ik daarna maar goed afsluiten. Je weet maar nooit.

Hoe maak ik zo'n gat? Misschien moet ik gewoon even mijn voeten gebruiken? Even flink kracht zetten? Met veel gekraak scheurde een stuk van een plank af. Nog te klein om door te kruipen, maar het was een begin. Hij gooide de stukjes hout in een van de boekendozen. Timothy keek door het gat en zag de zolderkamer waar hij net ook was. Hij zat dus op de juiste plek. Hij wrikte, duwde, trapte en trok aan

het hout tot het gat groot genoeg was. *Hè, hè, ik kan er door. Troep opruimen en zorgen dat niemand het direct opmerkt.*

Niet veel later stonden er spullen uit de kast op de zolderkamer, was de overloop weer netjes en had hij de kastdeur zo bewerkt dat hij niet meer dicht kon vallen. Die kon hij nu opentrekken door zijn vingers onder de deur te klemmen.

Morgen maar eens kijken of er iets veranderd is. Nu is het toch zeker wel tijd om te gaan eten. Wie kookt er eigenlijk vandaag en wat staat er op het menu?

Timothy besloot het gat in de kastwand te verbergen. Hij trok een zware doos met oude toverboeken naar voren en sloot daarmee het hele gat af. Tevreden keek hij rond of hij niets vergeten was. Er trok een rilling door zijn lijf. En het jeukte op zijn hoofd. Hij stommelde de trappen af, richting keuken.

Hoofdstuk 2: Gevaar

Aangebrand?

“Wat eten we vandaag?”

De heksen die stonden te koken keken om. Eigenlijk wisten ze al wie die vraag stelde. Dan hoefden ze nog niet eens zijn stem te herkennen, de eeuwige honger die er in klonk moest wel van Timothy zijn.

Adelaide somde eerst het menu op en sloot af met: “En ik maak de vanillevla voor het dessert.”

Agatha plofte neer op een stoel. “Waarom huren we geen andere hulp in voor het koken als Djim er niet is?” zei ze.

“Omdat we daar geen geld voor hebben, Agatha. En we hebben het makkelijk want hij heeft heel veel voorbereid,” mopperde Alberta op haar geklaag.

“Alles goed en wel, maar met de feestdagen willen we allerlei lekkere hapjes. En nou staan we hier van alles op te warmen. Dat is toch anders dan anders.”

“Je bent verwend, Agatha! En je hebt niets te klagen. Ik weet dat Djim en Georgie enorm hun best hebben gedaan op een plumpudding voor de kerst.”

“Alberta, ik heb ook helpen bakken. De kerstkoekjes, de schuimkransjes en de marmercake heb ik gemaakt.” Timothy was trots op de dingen die hij niet alleen gemaakt had, maar ook van was afgebleven.

“Ik heb de trommels zien staan in de provisiekast. Vanavond bij de koffie nemen we een heerlijk kransje. Ik ben trots op je.”

Ze klopte de elf waarderend op zijn schouder. Toen Alberta haar hand daarna toevallig vlak bij haar neus hield trok ze haar neusvleugels een paar keer snuffend op. “Ho, wat ruik ik nou?”

Door de klank van haar stem keken Adelaide en Agatha haar bezorgd aan.

“Brandt er iets aan?” vroeg Adelaide die niet meer zo goed kon ruiken. Meteen keek ze naar de oven en greep de ovenwant al.

“Er brandt niets aan,” zei Agatha die Alberta aan haar hand zag ruiken.

“Of het moet Alberta zijn!”

Timothy, die een heel goede neus had, rook niets. “Wat ruik je, Alberta?” wilde ook hij weten.

“Gevaar!” fluisterde de heks en waste direct haar handen bij de gootsteen.

“Gevaar?” herhaalden de anderen.

“En nu ruik ik vanillevla die gaat aanbranden!” zei Timothy.

Er was opeens van alles aan de hand in de keuken. De een probeerde te redden wat er te redden viel bij de vla, de ander keurde meteen het gehaktbrood dat in de oven stond en Alberta begon diep in gedachten langzaam rondjes om de keukentafel heen te lopen. Timothy maakte dat hij aan de kant kwam anders overliep de heks hem nog.

Gevaar? Wat voor gevaar? Kwam dat door mij? Ze had mij net aangeraakt! Waarom zou ik naar gevaar ruiken? Omdat ik tussen de muren ben gekropen? Hangt daar zo'n vreemde lucht? Ik zal maar niet vertellen dat ik daar geweest ben. Als die katten dat mogen dan kan het toch geen kwaad als een elf daar ook langs gaat? Maar ik neem het zekere voor het onzekere. Mondje dicht.

Het eten stond op de gedekte tafel en iedereen schoof aan. Timothy zat al op zijn plek tussen de heksen.

“Mis je de anderen al?” vroeg een van de heksen aan hem. “Zo heel alleen tussen de ouwe taarten is ook niet leuk, hè?”

Ze zag dat Timothy zich schaamde en dat hij het plagen niet leuk vond. Zeker niet nu ze allemaal begonnen te grinniken.

“We maken maar een grapje, Timothy. Niet zo sip kijken, jongeman,” zei een andere heks.

“Ik wil jullie niet beledigen, maar jullie zijn ook echt wel oud en zo gerimpeld als een gedroogd appeltje. Wil iemand mijn bord ook vol scheppen?” Timothy stak zijn bord naar voren.

Niet veel later hoorde je alleen het getik van het bestek op de borden. En af en toe Alberta die luid sniffend haar neus heen en weer bewoog. Opeens legde ze haar bestek resoluut op haar bord neer en keek rond.